

“ Publicatiebord - 't Schrijfhoutje ” combinatie

Redactie:

A.C. Krijgsman
Vijverlaan 101
3319 SN Dordrecht

Telefoon 10.00 / 1600 uur
078-7507545
b.g.g.
06-25160899

e-mail:
arcon46@kpnmail.nl

NL98 INGB 0002 4713 68

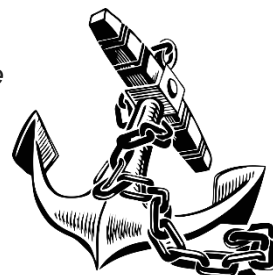

Redactie 't Schrijfhoutje
06-11177011

e-mail:
[pamsecretariaat@postactieve
marinevereniging.nl](mailto:pamsecretariaat@postactieve-marinevereniging.nl)

Deze extra toevoeging van het web-magazine ten Anker fungeert als verlengstuk en is onafscheidelijk verbonden aan de website: <https://www.tenanker.com> en conformeert zich aan de regelgeving zoals daar is vermeld.

Verzendfrequentie iedere maandag of dinsdag

Het Publicatiebord is een samenraapsel van binnen gekomen berichten zoals lezerspost, uitgave nieuwe boeken, zoekers naar uit het oog verloren mannen/vrouwen, kennisgevingen voor een reünie, berichtgevingen uit dagbladen, ingezonden stukjes en nog meer....

Ook biedt het publicatiebord gratis ruimte om te adverteren, mits deze past in onze doelgroep. (info bij de redactie)

Privacy

Indien u een verzoek indient voor publicatie in de ruimste zin of een reactie wilt plaatsen waar u behalve uw naam als afzender ook uw e-mail adres vermeld, geeft u daarmee de redactie specifiek toestemming deze mee te publiceren !

Disclaimer

*Jaargang 7 nummer 4
22 januari 2024*

Arie Krijgsman

*Geen schuim of water bij
zo'n brand
Dat jaagt een stroomstoot
door uw hand.*

Een dag niet

Gelachen
is een dag niet geleefd

van die andere veertig rovers!

Gejaagd stuift een verwarde man naar de balie. (toen kon je nog gewoon in een belastingkantoor doorlopen naar de balie of het loket!).

Hij vraagt naar de heer Ali Baba.

De verbaasde receptioniste kijkt op haar lijstje, raadpleegt de computer maar moet helaas zeggen dat zij die persoon niet kent. 'Geeft niet', zegt de man: 'Geef me dan maar een

Knipsels.....

26^e jaargang september 1934 aflevering 9

DE SABOTAGE A/B. HR. MS. „NAUTILUS”. EN DE GEEST BIJ ONZE MARINE.

M. d. R.

Sabotage!

Welke gedachten wekt dit woord niet op. Wie heeft niet, tegenover de gevolgen van zulk een misdrijf gesteld, zich afgevraagd: „Wat gebeurt hier rondom mij, welke duistere machten werken hier om de orde te verstoren? Wie is de vijand die, lafhartig verscholen, onzichtbaar en geniepig dit sinister werk heeft volvoerd? Wie van de menschen heeft dit gedaan? Wien kan ik thans vertrouwen en wien niet?”

Deze en andere vragen rijzen op in het brein van hem, die de bewijzen van sabotage, op het aan zijn verantwoording toevertrouwde bedrijf gepleegd, onder de oogen krijgt.

Wat ook moet iemand, die er niets van weet en, met betrekking tot bovengenoemd geval, van de Marine niets anders weet dan wat hij er zoo nu en dan over te hooren of te lezen krijgt, wat — in 't algemeen — moet het publiek hiervan denken? En dat in deze tijdsomstandigheden! Te verwonderen is het niet, als velen, die het wèl meenen met onze weermacht ter zee, zich in arren moede afvragen: „Wat nu weer?” „Waar moet dat met onze Marine heen?”

Intusschen weet men reeds lang, dat deze daad geheel op zichzelf staat en een uitvloeisel is van wrevel van een uit zijn geestelijk evenwicht geraakten enkeling. Doch de ongunstige indruk naar buiten blijft.

Inderdaad: Sabotage in de maatschappij en dan nog wel bij een onderdeel, dat nota bene tot bescherming dient, is een van de ergste dingen, welke zich kunnen voordoen en die op de aanwezigheid van een zeer ongewenschte geestesgesteldheid wijzen. Doch nu wil het geval, dat door het gebeurde aan boord van de „Nautilus” zich ook nog een andere geestesgesteldheid heeft geopenbaard. Het zal ongetwijfeld goed zijn ook deze even te belichten.

Van het oogenblik af, waarop de sabotage werd ontdekt tot het uur, waarop de dader bekende, heeft ieder lid van het machinekamerpersoneel persoonlijk geleden door den smaad, hun door het misdrijf aangedaan en door de verdenking, waaronder velen door den anoniemen dader waren gebracht.

Allen echter zonder uitzondering, van den oudsten onderofficier-machinist tot den jongsten stoker hebben al het mogelijke gedaan om zich van dien blaam te zuiveren.

Onvermoeid en met groote toewijding hebben zij dag en nacht gearbeid om de schade aan de machine te herstellen, hierbij de vastgestelde werktijden op eigen verzoek overschrijdende. Eerst het kwaad herstellen en dan rusten.

Binnen 3½ etmaal was de machine weder bedrijfsgeraad.

Wat dit zeggen wil, kan een ter zake kundige beoordeelen, indien hij weet, dat de dader behoudens de kleine, minder belangrijke onderdeelen — geen enkel draaipunt had vergeten. Toen de menschen vernamen, dat de dader schuld had bekend, juichten zij van vreugde en velen kregen tranen in de oogen.

Een groote last was van hen afgewenteld. Het werk, met verbeten grimmigheid over den aangedanen smaad begonnen werd met opgewektheid en verdubbelde energie tot een goed einde gebracht. Dit is voorwaar een andere geest!

Zoolang die nog in de Marine heerscht, is de hoop nog geenszins verloren.

INSIDER.

„Algemeen Handelsblad”, dd. 8 Augustus 1934

Het praathuis.16

“Ik zag onlangs een foto van een Noord Koreaanse Generaal. Op de Zonnekoning Kim Jong-in is deze Generaal Foe Young Hai, de grootste held van het land. Dat kon ik ook zien aan het idioot aantal onderscheidingen” zei Joris. “Een aantal van deze onderscheidingen herkende ik als, ‘de slag in de lucht’, ‘de kaalslag’, ‘ één meter figuurzagen’, ‘condoomschieten’ en Fierljeppen’. Hebben jullie nooit van die vent gehoord? Hij is getrouwd met Tjap Tjoy (ook wel menu 14 genoemd) en kampioene ‘kurkentrekker’. Ze is goed bevriend met Poetin, de held die Rusland in d oorlog heeft gestort; dat is allemaal de schuld van die Nazi’s en Amerikanen. Haar Generaal “Foe”kust elke dag de hand van zijn zonnekoning de “Little Rocket Men” zoals Trump hem noemde, en klapt zijn handen blauw als die verschijnt. Zo valt hij niet in ongenade.”

“Goh.. wat weet jij dat allemaal goed.” zei Daan.

“Ja, die Poetin is een schurk. De Russen die zijn beleid niet goedkeuren vallen plotseling uit het raam, worden abusievelijk vergiftigd of plegen zelfmoord. Dat gelooft toch geen mens!”

“Wij hebben óók helden; voetbalhelden!
“lachte Henk. “Dáár zakt mijn broek van af. Enige jaren geleden werd door Koningin Beatrix een militair met een ferme klap op zijn schouder de “Militaire Willemsorde”

verleend. Als ze tóén had geweten dat deze held later tijdens carnaval tegen een muur stond te plassen en de politie hem daarover aan sprak, waarna de man zijn geslachtsdeel toonde aan een vrouwelijke agent en haar collega een kopstoot gaf, had de Koningin hem waarschijnlijk een ferme draai om de oren gegeven, in plaats van een schouderklap en de “WMO”

“Weten jullie dat medio 1880 nog helden werden geridderd met een zwaard?” zei Tom. “De held kreeg met een blank zwaard een forse klap op zijn linker schouder, maar op een kwade

dag ging het mis. Bij het toedienen van de klap door de Koning van Engeland, sloeg hij abusievelijk het linker oor van de held af, waardoor die voor goed aan die kant zijn gehoor kwijt raakte. Hij was doof! Er zat voor de Koning niets anders op, als compensatie, de man tot de adelstand te verheffen. Van de toelage die hij ontving kocht de dove man een fabriekje en prutste met chemicaliën een Beauty Douche en handcrème bij elkaar en verkocht die onder de naam "Dove". Nog steeds wordt dit product overal verkocht. Ik word nog dagelijks gewassen door Thuiszorg met "Dove".

Naar zijn verhaal hebben we hartelijk gelachen. Hoe komt een mens daarop! Kijk, dát zijn nou de momenten van ontspanning die ik voor geen goud zou willen missen.

Wim Degen

Recentelijk werd ik door een bezoeker van mijn website:
<https://onzemarinevloot.weebly.com>
geattendeerd op een vermoedelijke onjuistheid op de site:

Van: Gerrit Nijenhuis

Verzonden: woensdag 10 januari 2024 10:00

Aan: [arcon46\(n\)kpnmail.nl](mailto:arcon46(n)kpnmail.nl)

Onderwerp: 320 NL Squadron

Goedemorgen,

Ik las de pagina op uw website over 320 Squadron. Ben zelf lid geweest van dit squadron (P3 Orion) en was helaas ook bij de uitdienststelling.

Uw website vermeldt dat de uitdienststelling is uitgevoerd op Marine Vliegkamp De Kooy, maar volgens mij is dat niet correct. Naar mijn beste weten zijn zowel 321SQN als 320SQN tegelijk uit dienst gesteld op Marine Vliegkamp Valkenburg. Een zeer emotionele gebeurtenis, waarbij velen de toenmalige marineleiding hebben gewezen op het feit dat het afstoten van de MARPAT een strategische fout is. In de afgelopen decennia werd dit meerdere malen bewezen.

Misschien kunt u dit nog even verifiëren en waar nodig corrigeren.

Hartelijke groet

KTZ Gerrit Nijenhuis

Defensie en Marine Attaché voor het Verenigd Koninkrijk

Verstuurd vanaf mijn iPad

Een fout maken is natuurlijk menselijk, maar uiteraard dook ik met toch wel ietwat rode konen in de archieven: inderdaad, de Kolonel had gelijk.

En natuurlijk heeft deze ex-kwartiermeester de omissie op de website gecorrigeerd.

Mochten lezers eventuele onjuistheden ontdekken op mijn websites, en denken: "Arie, dat klopt niet," laat het mij dan weten. Er zit, buiten het feit dat ik vind dat wat er op mijn websites staat moet kloppen, nog een belang achter. Mijn sites zijn betrokken in een overheidsprogramma, wat een aantal in hun ogen interessante websites jaarlijks archiveert om een informatiebron te zijn voor onderzoekers in de toekomst. Dan kunnen die bv. ook eens lachen om grappige stukjes uit Ten Anker. Maar dit terzijde.

Na contact te hebben opgenomen met Gerrit Nijenhuis voor toestemming om zijn email te mogen publiceren, heb ik beloofd om wat artikels uit de Alle Hens van februari 2005 over de opheffing en de historie van de squadrons 320 en 321 te publiceren.

Vandaar deze op Ten Anker geplaatste Extra editie.

Kolonel, nogmaals mijn dank.

Deze extra editie kunt u vinden door op de link (hieronder) te klikken....

https://www.tenanker.com/uploads/1/4/1/3/14135904/doodsteek_voor_de_marpat.pdf

Knipsels.....

Artikel uit Gereformeerd gezinsblad van 21-12-1965
EEN TWEEDE MATCHMAKER

Te beginnen op 11 januari van het volgende jaar zal opnieuw een Navo Matchmakeroefening worden gehouden. Zoals bekend werd de vorig jaar gehouden oefening Matchmaker gehouden om te testen hoe de logistiek verloopt als marineschepen van verscheidene Navo landen langere tijd in een verband varen en verscheidene landen aandoen. Matchmaker-2 zal vijf maanden duren.

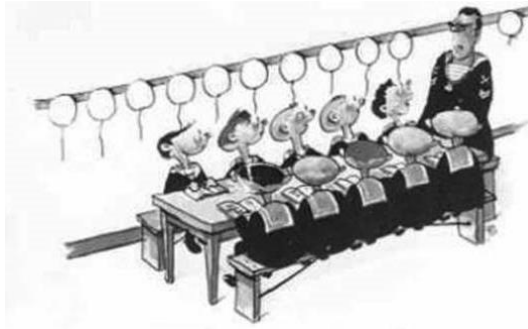
Knipsels.....

Artikel uit Amigoe di Curacao van 24-2-1966
Vijf NAVO-landen doen mee aan maritieme oefening.

In het zeegebied rondom Gibraltar wordt op het ogenblik onder de naam „Sailorspride" een NAVO-oefening gehouden. Deze maritieme oefening staat onder auspiciën van de opperbevelhebber Atlantische oceaan, admiraal Thomas H. Moorner van de Amerikaanse marine. Er nemen maritieme strijdkrachten van vijf NAVO-landen aan deel, namelijk Canada, Nederland, Noorwegen, Portugal en Gr-Britannië. Deze strijdkrachten zijn dinsdag op Gibraltar samengetrokken. Franse eenheden werken in verschillende fasen van de oefening mee.

Bij de deelnemende eenheden is ook het Matchmaker-2-squadron dat, zoals bekend, bestaat uit een aantal onderzeebootbestrijding schepen van verscheidene NAVO-landen en dat gedurende langere tijd als een geheel opereert. Dit squadron (vorig jaar was er ook zo een) werd in januari gevormd.

Het heeft al enige oefeningen in het plaatselijk deel van de Atlantische oceaan achter de rug. Als „Sailors pride" tot het verleden behoort, zal het Matchmaker squadron nog aan enkele NAVO-oefeningen deelnemen, waarbij dan ook bezoeken worden afgelegd aan verscheidene tot de NAVO behorende landen.

“deBakstafel” voor alle gezindten en dienstvakken

Neem een kijkje op FaceBook... <https://www.facebook.com/groups/1784nc99>

Bericht van verhindering

Geachte heer,

Bij het werken op de steiger bemerkte ik, dat door de zware storm van de laatste dagen enkele dakpannen van het gebouw losgeraakt en verdwenen waren.

Ik heb toen een balk met katrol eraan boven op het gebouw vastgemaakt en daarmee een vat met een aantal dakpannen opgehesen» Toen ik goed en wel op het dak was, bemerkte ik dat een ander al de nodige dakpannen op het dak had gebracht, zodat er op het eind van de reparatie nog zeer veel dakpannen over waren.

Ik heb het vat maar weer opgehesen en het touw beneden vastgemaakt.

Toen ben ik naar boven gegaan en heb de dakpannen die over waren in het vat gedaan.

Daarna ben ik weer terug gegaan naar beneden en heb het touw losgemaakt.

Helaas was het vat met dakpannen zwaarder dan ik en voordat ik het wist wat me overkwam, begon het vat te dalen en werd ik omhoog getrokken.

Ik besloot me vast te houden. Halverwege ontmoette ik het vat waarvan ik bij het passeren een harde klap tegen de schouder kreeg. Ik werd verder omhooggetrokken totdat ik met mijn hoofd tegen de balk sloeg en mijn vingers bekneld raakten tussen de katrol en het touw. Toen het vat de grond had geraakt barstte de bodem en vielen alle dakpannen eruit.

Ik was nu zwaarder dan het lege vat waardoor ik met grote snelheid begon te dalen.

Halverwege ontmoette ik het vat waarvan ik bij het passeren een harde klap tegen de schenen kreeg. Toen ik beneden was kwam ik boven op de hoop dakpannen terecht, welke val mij verschillende verwondingen toebracht. Op dat moment moet ik mijn ver tegenwoordigheid van geest verloren hebben, want ik heb toen het touw losgelaten. Het vat kwam zodoende terug naar beneden en belandde met een harde slag op mijn hoofd....

Ik lig nu in het ziekenhuis.

Ik heb de eer u te verzoeken mij ziekteverlof toe te staan.

W DIENSTWILLIGE STEIGER.

Ja je leest het goed, SLEEPVAART museum, en dus niet het scheepvaart museum.

Gevestigd in het voormalige stadhuis van Maassluis. Het gebouw waar wij in 1962 onze eeuwige trouw beloofden.

Maassluis is dé stad van de sleepvaart en hebben we 6 jaar gewoond voordat we naar Nieuwediep, Den Helder, verhuisden.

Wij woonden schuin tegenover het stadhuis/Sleepvaartmuseum in het in deze plaats bekende 'erkertje' goed zichtbaar vanaf de Wip en de Markt

dat ook uitzicht bood op de Markt met winkeltjes en nu veel horeca.

Wij woonden op de hoek van de Nieuwstraat.

Elk jaar organiseert men hier de Furiade met de stoomsleper Furie bekend van de Nederlandse film 'Hollands Glorie', in de hoofdrol

De drukte tijdens de Furiade

De Stichting Maassluis Maritiem bedankt alle sponsors, subsidiegevers en bezoekers, en wenst iedereen een mooi, gezond en feestelijk 2024 toe.

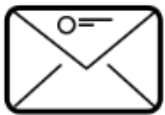

Het museum vanaf de waterkant met de Furie gemeerd. Het museum is het witte gebouw rechts.

Om op het museum terug te komen, ik heb een paar maal het museum bezocht en het is de moeite waard voor een ieder die de (sleep)vaart een goed hart toedraagt. Er liggen in Maassluis, in de wandeling 'sluis' genoemd, dan gerestaureerde stoomslepers waarmee, vaak tegen een kleine vergoeding, de Nieuw Waterweg op kan en een bezoekje brengen aan het Botlekgebied.

Als oud marineman voel ik me er ook zeer thuis. Maar mijn schoonfamilie, schoonvader en twee broers van mijn partner hebben op de sleepvaart gevaren. Dus...ben je inde buurt, aarzel niet en ga er binnen.

@b Woudstra,
LTZVK 2 o.c. b/d.
Hollands Kroon, Winkel.

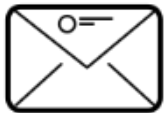
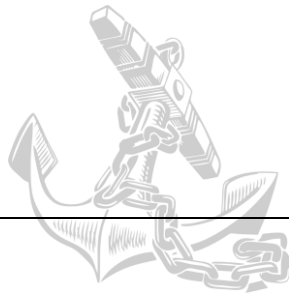
Vraag aan u: Wat betekende nummer 3, de schone witte pendek ?????

Een "pendek" was, zeker in mijn mariniersperiode 1971 - 1978 een, en in denk nog steeds, gehanteerde term voor een onderbroek.

Volgens mij komt de term uit het Maleis

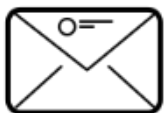
Met vriendelijke groet

Jan Eertink
jan.eertink@zeelandnet.nl

Dag Arie,
Ik moest zo lachen om jouw vraag wat een pendek dat ik spontaan een schone onderbroek uit de kast moest trekken!
Groet!

Flip van der Eijk

Vraag aan u: Wat betekende nummer 3, de schone witte pendek ????? Dit is geen geintje, maar een serieuze vraag van uw redacteur.

Hoi Arie, en alle lezers....

zover als ik nog weet is het een onderbroekje zonder remsporen en gemorst sinaasappelsap. Dus helemaal maagdelijk wit.

Ik heb nog een stukje gevonden over het gebruik van de bips om de pendek schoon te houden.

REVOLUTIE IN DE KLEINSTE KAMER

In het toenmalige Nederlands-Indië zag men op menig toilet een houten rek staan met een aantal (met water gevulde) flessen. De Hollander, die voor het eerst de Nederlandse kolonie bezocht en bij een (Indische) Nederlander op bezoek ging en daar het toilet bezocht kreeg vaak het idee dat de heer of vrouw des huizes 'aan de drank' was. Al die flessen op zo'n geheimzinnige plaats....

Maar de flessen op de Indische KAKOES (Indisch woord voor toilet, een verbastering van 'kakhuis') hadden een andere bedoeling.

De Indonesiërs en Indo's reinig(d)en hun achterste na het doen van een 'grote boodschap' namelijk niet met toiletpapier, maar met WATER.

In die tijd, dat we nog in Jakarta (voorheen: Batavia) woonden (tot maart 1956) deden veel Indonesiërs hun behoeften nog in de kali (rivier of kanaal) en wasten ze daarna met het stromend water hun bips schoon...

De Indo's, die doorgaans in stenen huizen woonden, hadden wel een toilet (niet vlak naast de voordeur zoals hier in Nederland vaak in rijtjeshuizen het geval is), maar in de bijgebouwen of achter het huis (hadden de bezoekers, die door de voordeur kwamen niet zo veel last van de lucht...).

Omdat er op het toilet destijds nog geen waterkraan was, stond er vaak een gemetselde bak met water en daarbij een gajong / gayong (blikken steelpannetje), die je kon gebruiken om met water je achterste te reinigen. Waar zo'n waterbak niet was, maakte men gebruik van flessen, gevuld met water. Zo'n fles, die meestal naast meerdere flessen in een houten rekje stond, heette een BOTOL TJEBOK (nu: botol cebok), letterlijk vertaald: fles om je achterste te reinigen!

Toen na de Tweede Wereldoorlog en zeker na de spannende Bersiap-tijd daarna, waarin buitenlanders en in het bijzonder de (Indische) Nederlanders hun leven niet meer zeker waren, veel Indo's naar Nederland repatrieerden, brachten ze uiteraard deze botol-tjebok-traditie mee.

Als onderdeel van hun cultuur, zullen we maar zeggen....

Veel autochtone Nederlanders, en zeker zij die op visite kwamen bij een Indische familie en een bezoek brachten aan het toilet, werden met die 'geheimzinnige' flessen geconfronteerd. Degene die de moed kom opbrengen om zijn gastheer of gastvrouw te vragen naar de bedoeling van die flessen, kreeg meestal een glimlachend zwijgen als reactie of een hakkelend en stamelend: "Ach, wij hebben op de WC soms ook dorst, toch? Ja, toch? " Want een Indo is MALOE (verlegen) om aan een ander te vertellen wat er in dat meest intieme plek van het huis gebeurt. "Adoeh, dat seh je toch niet, ja! Maloe dese...".

Als een Belanda (Hollander) wil weten welk groot geheim die vaak zwijgende en glimlachende Indische Nederlanders (Indo's) met zich mee brachten uit de Oost, dan is hier en nu de ontknoping:

HET GEHEIM VAN DE BOTOL TJEBOK!

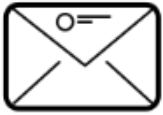
Omdat in dit soort zaken de doorsnee Indo heel erg 'maloe' was en vaak ook nog is, werd in menig Indisch huisgezin al gauw naast de botol tjebok ook het toiletpapier in het kleinste kamer gevonden. "Voor de Hollandse gasten, ja...".

Maar ook door de Indische familieleden zélf (en zeker bij de jongere generatie) werd al spoedig ALLEEN nog maar toiletpapier gebruikt, variërend van de goedkope soort (een soort veredeld schuurpapier) tot de duurere soorten: soft en dubbel- af multi laags, met of zonder frisse citroengeur, effen grijs of wit of met bloemetjesmotief of met kleurrijke Walt Disney-figuren.....

In tegenstelling tot vele, vaak gewelddadige politieke omwentelingen in de wereld, zeker in die van vandaag, was wat hier in de Indische WC's achter gesloten deuren gebeurde, om in termen van de toiletpapier-reclame te spreken:

een FLUWEELZACHTE REVOLUTIE!

Groet Paul Hut

Goedemiddag Beste Arie;

Jou vraag over een pendek klinkt mij niet serieus in de oren, jij hebt maar enkele jaren na mij op de naaizolder in Hilversum gezeten dus jij zou moeten weten wat een pendek is.

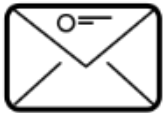
Ik heb van mijn toenmalige baksmeester (Kwartiermeester ????) geleerd hoe ik mijn pendekken (onderbreken dus) moest nummeren, met rode draad een kettingsteek maken en zo in mijn pendek 17325 maken, trouwens in al mijn andere barang ook ha.ha.

Groet van een ouwe stoker

Wim Klepper

Wim, wil je het woord van een Kwartiermeester voortaan altijd serieus nemen....

Wij namen vragen altijd serieus (lol)

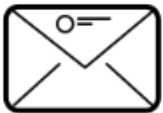

Beste Arie,

Pendek is een Maleis woord. Letterlijk betekent het korte broek. Bij de koopvaardij werd er een onderbroek mee bedoeld.

Groeten,

Fred van den Bogaard

Hihi, heel simpel.

Een schone witte pendek is gewoon een schone witte onderbroek. Voor mij zijn veel woorden in het Maleis gewoon Nederlands.

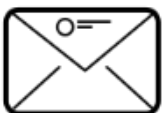
Ik ben ermee opgegroeid en weet niet beter. Zelfs mijn kinderen (nu 33 (bijna 34) en 32) konden van 1 tot 10 tellen in het Maleis nog voor ze naar de kleuterschool gingen.

Even een klein vraagje.

Zijn er nog foto's van Indie-gangers die op Surabaya waren gestationeerd met hun gezin, ten tijde van de politieke rasia's?

Met vriendelijke groet,

Gerda Pauw-van Roon

Ha Arie,

Ik zal wel niet in de prijzen vallen;

1. Paspoort

2. Inentingsbewijs

3. Schone witte pendek.

Vraag aan u:

Wat betekende nummer 3, de schone witte pendek ????? **De welbekende onderbroek.** (in de maat te klein, te groot en alle Jezus groot leverbaar)

Groeten, Freek

Hoi Arie ,

Mag de pendek ook een andere kleur hebben zoals de blauwe van de Marine. Dan kan je hem langer dragen en ook nog een keer binnenste buiten zodat je de gele vlekken niet ziet.

Maleise groeten. Je Sobat Ton Mink.

De humor ligt niet op straat, maar heel vaak ook in “ten Anker en zijn Publicatiebord”.

In het publicatiebord van vorige week is de vraag gesteld over het repatriëren.
De vraag die ik stelde was als volgt.....

Bij het repatriëren van het hele gezin uit Nederlands Indië (Indonesië) moest het hoofd van het gezin voldoen aan 3 dingen.

1. Paspoort
2. Inentingsbewijs
3. Schone witte pendek.

Vraag aan u:

Wat betekende nummer 3, de schone witte pendek ?????

Deze vraag was gezien de reacties blijkbaar door mij verkeerd geformuleerd c.q. gesteld. Het mag duidelijk zijn dat 99% van onze abonnees wel weten wat een witte pendek is maar nummer 3 moet worden gelezen in de context van de 3 eisen waaraan men moest voldoen. Het mag duidelijk zijn dat je echt niet in je blootje moet gaan staan op het repatriërings kantoor om te laten zien dat je geen remspoor had.

Het vermoeden van uw redacteur (ook geïnformeerd bij veel Indo's) is dat nummer 3 een uitdrukking moet zijn geweest van een **bewijs van Goed Gedrag**.

Dus:

1. Paspoort
2. Inentingsbewijs
3. **Bewijs van goed gedrag !**

Ik denk dat dat ook het meest voor de hand liggende verklaring kan zijn.
.... De redactie !

Maar Humor van de bovenste plank zijn de reacties die binnen kwamen waarvan ik enkele heb toegevoegd.

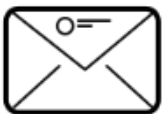
Dag Arie en L.S.

Van augustus 1960 t/m december 1961 diende ik in Biak als schrijver hoofd technische dienst Ltz Hoppener; gedurende die periode was ik een druk baasje: badmeester, hulpkoster, werkzaam in Mil. Tehuis EN babysitter bij de fam. P.J. de Geus! Ze hadden 2 kinderen, een jongen en een meisje. Ik heb daar vele uren doorgebracht en werd soms ook uitgenodigd voor de maaltijd! Een prachtige tijd en 's avonds volop de gelegenheid gehad om bandjes voor het thuisfront vol te praten (bandjes heb ik nog!).

De familie in Den Helder nog 1x bezocht en daarna ben ik het contact verloren, maar als Nieuw Guinea ter sprake komt, dan ook familie de Geus (helemaal als we de foto's nog eens bekijken!)

Mochten zij dit verhaaltje lezen, dan hartelijk gegroet van

Schr.1 Fokko Uuldriks

Beste Arie en L.s;

Complimenten over de Italiëreis van de Brouwershaven van kok Klink.

Hierbij stuur ik jou per post een kopie van een krantenknipsel over een verslag van deze reis. Een leuke anekdote hierbij is niet vermeld dat ging over Prins Bernhard die onverwachts met zijn privé bootje een bezoekje bracht aan boord.

Hierbij viel zijn piloten zonnebril in het water (Gerrit)

Onze duiker Jan Mooi (machinist 1) heeft de bril maar even snel opgedoken. Als beloning gaf de prins een rondje voor de 6 aanwezige bemanningsleden. Deze consumpties moesten wij maar noteren op de toko lijst en zouden t.z.t. worden afgerekend. Dit heeft echter nooit plaats gevonden.

Op de toko lijst stond "Bernhard 6 consumpties"

Gr. Rinus Zwets.

Redactie: Rinus, dank voor de toezending en toevoeging...

Bernhard kan het niet meer lezen, maar wie weet zijn kleinzoon nog wel en komt er nog een reactie.....

Zou wel een leuke aanvulling zijn van onze Koning voor in ons blad.

Het bijgevoegde kopie uit de krant heb ik al eerder van een sobat ontvangen wat heeft geresulteerd in een extra editie die op de website staat

Je kan deze terug vinden onder de onderstaande link.....

https://www.tenanker.com/uploads/1/4/1/3/14135904/ten_anker.2018-06-30_extra_hr.ms_brouwershaven.pdf

*iets voor jou of
misschien iemand
die je kent?*

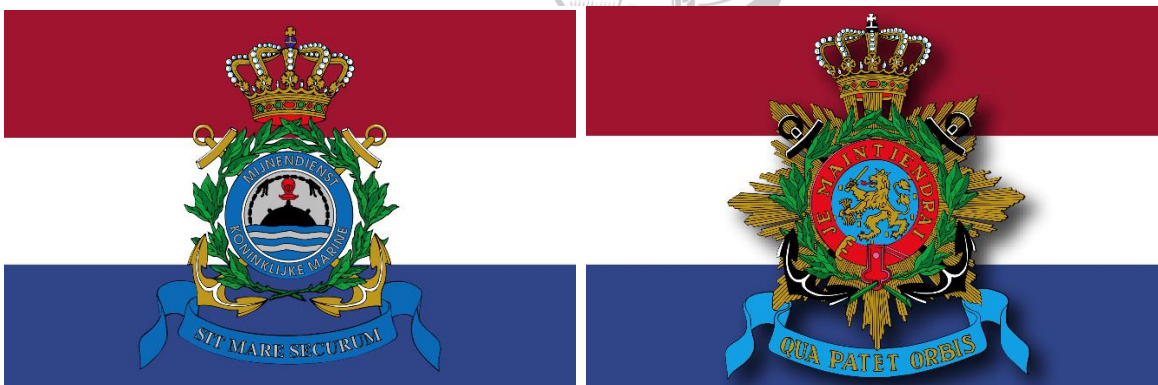
Veel marinemannen/vrouwen willen graag een sticker in het rood-wit-blauw met daarin het wapen van hun schip of plaatsing.

Gezien de complexiteit van dat geheel daar er zoveel plaatsingen zijn is het haast ondoenlijk deze in voorraad te nemen.

Welnu

Ik heb een leverancier gevonden die uit meer dan 260 emblemen stickers weet te vervaardigen op afroep, dus per stuk. Hiervoor heb ik een lijst samengesteld van bijna alle plaatsingen waarvan een sticker is te realiseren.

Als voorbeeld hieronder de stickers .

De stickers worden 120x80 mm. Materiaal: automotiv vinylfolie in wit. beschermend en UV-werend laminaat, dus uitermate geschikt voor boot, caravan, auto en andere zaken....

Klik voor een bestelling op de onderstaande link....

<http://www.debakstafel.nl/marine-stickers.html>

ZO DAN DE TIJD VLIEGT....

Het eerste deel van de maand januari is al weer verleden, en zo gaan we maar verder in ons voormalig maritieme wereldje, duiken in alles uit ons verleden, delen verhalen met elkander en lezen steeds meer met plezier. Deze rit wil ik wel meer aandacht van u vragen eens om u heen te kijken naar diverse verenigingen in ons land .

Alle verenigingen kampen met een terugloop of stabiliseren zich ter nauwenood van het aantal leden. Dat kan vele oorzaken hebben maar in mijn beleving heeft het veelal te maken met het ouder worden, velen kunnen nauwelijks nog uit de voeten, klampen met hun gezondheid en vallen vroeg of laat om.

Nu hoor ik u zeggen dat het weer aangevuld wordt met nieuwe aanwas, maar dat is nu juist waar het om draait. **Die blijven weg ?**

Onze generatie verdwijnt langzaam maar zeker via de statietrap in hun houten jekker en de nieuwe generatie vindt die trap naar boven klimmen blijkbaar te zwaar.

De huidige generatie is niet meer zo saamhorig, hebben de drang niet meer om tijdens hun werkzame leventje (vroeger spraken we over onze diensttijd) of daarna lid te zijn van een clubje.

De tijden zijn veranderd, zijn ook niet meer te vergelijken, sterker nog moeten we ook niet meer doen....

Maar de Marine is en blijft toch de Marine?....

Ik mag dan wel inmiddels antiek blond zijn maar voor mij was het een werkgever uit duizenden. Voor u hoogstwaarschijnlijk ook, toch ? u en ik, wij spreken er nog altijd over.

Is hier voor ons dan niet een taak weggelegd ?

Neem eens iemand met een marine verleden aan de hand mee naar uw vereniging of reüniecommissie of wijs ze naar alle mogelijkheden om deel te nemen aan clubbladen enz. enz.

Hieronder enkele meest voorkomende verenigingen / instellingen die goed aan de weg timmeren...

<https://www.postactievmarinevereniging.nl>

<https://www.avom.nl>

<https://ex-actkm.nl/index.php>

<https://contactoudmariniers.com/>

<https://www.veteraneninstituut.nl>

Op zoek naar....

Ten Anker is natuurlijk niet alleen marine...

We hebben inmiddels al veel mannen uit de koopvaardijwereld in onze lezerskring kunnen verwelkomen, maar daar kan ik helaas geen vereniging(en) van toevoegen in de vorige opsomming daar ik die informatie niet heb.

Ik kan me niet voorstellen dat ook zijn verenigd, dus mannen / vrouwen van de koopvaart.....

Ik wil jullie hierbij oproepen aan te geven bij welke verenigen men zich mag en kan aanmelden...

We hadden vroeger de HAL, de Nedlloyd, de KNSM, de Kroonvaarders en vele anderen....

De redactie....

De Piet Hein, leuk dat dit schip ook nog eens ter sprake komt in Ten Anker.

Het was in de jaren '60 dat ik werd geplaatst op de MDKAZ, de mijnendienstkazerne gelegen aan de Basingracht naast de MAROTRADI, de Mar. Transportdienst.

Toen hadden we nog chauffeurs bij de marine getooid met een mooi stuurwiel op hun linker boven mouw. Nu zijn het alleen nog mariniers die bij de marine achter het autostuur zitten. Ook het Marine Sportpark lag er dichtbij aan de Ruyghweg.

Aanvankelijk geplaatst bij de Bevoorrading werd het later de KVD, de Kleine Vaartuigendienst en lagen de kleine bootjes aan een steigertje op het Ankerpark. Daar was ook de Scheepvaartschool van Den Helder.

Zodoende kregen we, als de Piet Hein niet voer, deze ook in onderhoud en dus kwam ik nog wel eens aan boord van de luxe jacht waarop een hofmeester, een kok en nog wat nauties personeel op was geplaatst.

Een heel enkele keer ging ik mee tijdens een klein tochtje als de koninklijke familie niet aan boord was.

Er zijn heel wat pegulanten, soms onnodig, besteedt aan het onderhoud van dit bootje. Toen werd het de Groene Draeck maar was ik al lang en breed weg.

@b Woudstra
LTZVK 2 o.c. b/d.
Hollands Kroon, Winkel.

GEZOCHT

Oproep: Wie heeft goede maritieme contacten in Noorwegen?

Op 15 september 1944 voeren geallieerde bommenwerpers een aanval uit op het Duitse slagschip "Tirpitz", die op dat moment schuilt in de Altafjord in Noorwegen. Bij die aanval worden ook enkele in de nabijheid liggende vrachtschepen door bommen geraakt. Een van die schepen is het door Duitsland gevorderde motorschip "Nord 29".

Op de "Nord 29" zijn twee Katwijkse dwangarbeiders werkzaam die bij dit bombardement het leven verliezen, waaronder ook Mattheus Rovers. Hun lichamen worden niet teruggevonden. Het wrak van de "Nord 29" wordt op 25 februari 1995 bij toeval ontdekt door een duiker, die erover struikelt, verdere details over deze ontdekking ontbreken.

De familie van Mattheus Rovers is op zoek naar de exacte locatie van de gezonken "Nord 29". De Nederlandse oorlogsgravenstichting heeft geen verdere informatie, en ook andere Nederlandse bronnen leveren niet op. Pogingen om via het Tirpitz museum in Alta en journalisten van de krant in Alta informatie te krijgen resulteert in 100% radiostilte.

Wie heeft Noorse maritieme connecties en kan de Katwijkse familie Rovers helpen bij hun zoektocht?

dirkvanduijn83@hotmail.com

Dirk van Duijn

=====

Ik zat in 1968 aan boord van Hr Ms de Ruiter ben daarmee naar Dublin en Hamburg geweest. Leuke tijd.

DIT IS ALLEMAAL ZOALS IK MIJ MEEN TE HERINNEREN

Maar aan boord was ook grootmajoor der mariniers Engels. Bijgenaamd Piet van de tanks.
Is erbij jouw / jullie iets bekend over meneer Engels? En hoe is hij aan de naam Piet van de Tanks gekomen.
Ik moet af en toe aan die tijd denken hij was een fanatieke soldaat en kon het en kon het ochtendappel behoorlijk beïnvloeden
b.v. wel of geen handschoenen weer of geen weer. Hij liet hij ons graag een rondje draven over de buitenhaven.
Leuke man.

Groetjes
Noud van den Heuvel

Dag Arie, en L.s,

In het vandaag gelezen "Ten Anker" las ik verhaal van Jan de Haas en de ontmanteling van de mijn.

Ik was erbij dat de mijn is opgehaald met de baggermolen in de fuik van de veerboot in Vlissingen.

Het was met de sleepboot de "HERKULES" waar Jan de Haas als oudste officier aan boord was (Er waren er maar twee aan boord) en ik als Matroos 1. De mijn is naar de wal gebracht en de rest staat in het verhaal. Dat ik het verhaal leuk vind om de reden dat ik Jan al eerder had ontmoet als adelborst in zijn laatste jaar toen hij moest varen met een schouw van de "ZEVEN PROVINCIEEN" waar ik toevallig de paai schouw van was.

En de laatste maal dat ik hem gezien heb was toen de "HERKULES" uit dienst ging en hij bij zijn oom Anton een goed woordje voor mijn deed. Zijn oom was directeur van de tankereederij de Haas in Rotterdam. Ik ben in 1958 na 6 jaren bij de KM weggegaan en naar de Rijnvaart en koopvaardij. Het is leuk dat na bijna 66 jaren het verhaal bovenwater komt.

PS: Je nieuwsbrieven worden steeds met plezier gelezen.

Groeten,

Jan van der Doe.

Fergus, ON.

Canada.

Leuk om deze berichtjes binnen te krijgen... de postduif heeft een aardig stukje moet afleggen!
De redactie.

Tekening van Henk Boomstra

OPEL RIJDERS....

Een klein stukje vanuit de redactie wat dan wel geen maritieme reactie is, maar ik wilde toch even mijn ervaring met u delen in de wetenschap dat er meer mannen / vrouwen Opel Meriva rijders zijn.

Ik heb de laatste weken heel veel startproblemen gehad met mijn auto die niets met het koude weer van doen heeft maar met de elektronica . Op mij display kwam de melding dat het een **anti diefstal blokkade** betrof en de auto daardoor niet meer startte.

Nu iedere keer langs de weg te hebben gestaan met de ANWB ben je het wel even zat... dus gaan Googlen...Tot mijn verbazing was dit een bekend verhaal.

Het betrof een BCM module die moest worden vervangen c.q. worden gerepareerd, maar dat was niet zo eenvoudig volgens mijn dealer want het onderdeel was bijna niet te krijgen en bij reparatie was ik mijn auto 2 à 3 weken kwijt. Nieuw module € 1200,= à €1500,= en reparatie c.a. € 1000,=

Zoeken naar een garage die dit kon repareren was hetzelfde als een speld in een hooiberg zoeken, het schijnt een uniek gegeven te zijn die te kunnen repareren.

Uiteindelijk vond ik bij **Auto- en schadebedrijf Wout Bouman B.V. te Wijk en Aalburg** de oplossing. Hier kreeg ik de mogelijkheid mijn auto te laten repareren (reparatieduur tussen de 1,5 tot 4 uurtjes)

Even het luttele bedrag aftikken van slechts € 259,50 ex b.t.w.en rijden maar weer

Dit was voor mij een ervaring die ik even met u moest delen, ik heb die unieke monteur gevonden... !

Herken je deze klacht en wil je meer over mijn ervaring weten.... Bel even met uw redactie.

Deze KNRM-vrouwen redden mensen op het water: 'We zijn moeder, werken fulltime en doen dit er nog naast'

Door : Jacolijn Groesbeek

Nog altijd werken er bijzonder weinig vrouwen in het reddingswerk. Deze drie vrouwen voelen zich echter prima thuis bij de KNRM en hopen op versterking. „Ik dacht in het begin ‘pas ik hier wel tussen?’, maar vanaf dag één voelde het als een warm bad.”

Ze staan dag én nacht klaar om mensen op zee en rivieren te redden, onder alle weersomstandigheden. Als de pieper gaat, springen de reddingswerkers linea recta hun auto in. Op weg naar een van de reddingsstations van de Koninklijke Nederlandse Redding Maatschappij (KNRM). Dit jaar bestaat de KNRM tweehonderd jaar en dat wordt groots gevierd. Zo openen er in februari exposities over de KNRM in twaalf maritieme musea, is er recent een heus KNRM-lied gelanceerd genaamd Wat als de storm komt en volgt er nog een podcastserie. En dat is nog maar een tipje van de sluier.

Weinig vrouwen

Maar die activiteiten hebben ook als doel om meer bekendheid te geven aan het werk van de KNRM. Want wát hun werk nou precies inhoudt, weten mensen vaak niet. En dat het aandeel vrouwen, na tweehonderd jaar, nog altijd erg laag is, vinden secretaris **Marjon van Ginneken** (52) bij de KNRM in Dordrecht, opstapper **Daniëlle Zoest-Kulk** (38) en opstapper **Hanna Waltsgott** (35) zonde. „We zijn moeder, werken fulltime en doen dit er nog naast. En het is geweldig”, zegt Waltsgott. Hopelijk worden andere vrouwen ook enthousiast.

Daniëlle Zoest-Kulk, Opstapper

Het aantal vrouwen bij de KNRM is de afgelopen jaren wel iets gegroeid, maar het percentage blijft laag. „Op duizend mannelijke vrijwilligers zijn er honderd vrouwelijke vrijwilligers”, weet Van Ginneken. De Dordtse ploeg heeft 5 vrouwen, van de 44 vrijwilligers in totaal. Daarvan zijn Waltsgott en Zoest-Kulk de enige vrouwen in het operationele team. De drie Dordtse reddingswerkers vertellen graag over hun werk en hoe ze het verschil maken op de vaarwateren rondom Dordrecht: Toen Hanna Waltsgott begon met reddingswerk, werkte ze nog als belegger. „Een totaal andere wereld.” **Hanna Waltsgott (35):**

‘Melding verdronken kindje maakte indruk’

„Wist je dat je niet eens hoeft te kunnen zwemmen als vrijwilliger bij de KNRM?”, dat verraste **Hanna Waltsgott** zelf ook. Bij de KNRM ontdekte ze haar passie voor het reddingswerk. „Toen durfde ik de carrièreswitch te maken, ik werkte destijds nog als belegger. Een totaal andere wereld”, zegt ze. Die baan heeft ze verruild voor de Veiligheidsregio Zuid- Holland Zuid, waar ze

werkt als adviseur risicobeheersing en brandweerofficier in opleiding is. „Ik zit nu anderhalf jaar bij de KNRM. Het kwam toevallig op mijn pad tijdens een evenement, waar ik op een reddingboot stond en meteen enthousiast werd. Ik stuurde daarna een e-mail en twee weken later kon ik beginnen met de opleiding. Ik dacht in het begin: kan ik dit wel? Pas ik hier wel tussen? Maar vanaf dag één voelde het als een warm bad en vielen mijn twijfels weg.” Wat tot nu toe de meeste indruk heeft gemaakt op **Waltsgott**, was een melding over een mogelijk verdronken kindje. „Ik heb zelf een kindje van twee jaar oud. Ik ging daar met een ander gevoel naartoe, een soort spanning. Uiteindelijk bleek het loos alarm, maar het komt voor dat iemand niet te redden is. Ook dat hoort bij ons werk, je leert omgaan met dat besef en hebt dan wel alles op alles gezet om iemand te kunnen helpen.” Dan gaat de pieper. Meteen schiet Waltsgott omhoog en leest van het scherm: ‘Prio één, ongeval op het water. Ik moet weg!’ Marjon van Ginneken begon op haar tweeëntwintigste met reddingszwemmen. „Kom uit een echte vaarfamilie.” Marjon **van Ginneken (52): ‘Water zit in mijn dna’**

Saai vindt **Marjon van Ginneken** het werk bij de KNRM nooit, geen dag is hetzelfde. „We hebben te maken met een druk gebied. Aan de ene kant heb je hier het drukste vaarpunt van Europa; het Drierivierenpunt. Aan de andere kant hebben we het ook druk met de pleziervaart, in de Biesbosch bijvoorbeeld. Het afgelopen jaar rukten we niet voor niets 146 keer uit.” Op haar tweeëntwintigste, in 1993, begon de Dordtse met reddingszwemmen. „Als tiener zat ik ook bij de vaarploeg van de Dordtse Reddings Brigade (DRB) en zo ben ik eigenlijk doorgegroeid, naar het bestuur. Ook mijn broer is actief bij de DRB.” Inmiddels staat ze bij de KNRM bekend als iemand ‘die de boel bij elkaar weet te houden’ en werkt ze in het dagelijks leven ook nog als programmadirecteur bij een internationaal bedrijf dat motoren produceert. „Ja, het is wel druk allemaal, maar ik kan makkelijk op afstand werken. Gisteren kreeg ik ook nog een telefoontje om elf uur ’s avonds.” Ze heeft de omslag van de Reddings Brigade naar de KNRM in 2008 nog meegemaakt. „Sterker nog, ik ben erbij betrokken geweest toen de Reddings Brigade overging naar de KNRM.” Eigenlijk is het er bij Van Ginneken met de paplepel ingegoten, de Dordtse komt uit een echte vaarfamilie. „Mijn vader was scheepsbouwer en we deden veel met pleziervaart. Ook mijn man is plaatsvervangend schipper hier. Water zit echt in mijn dna, in mijn bloed.” **Daniëlle Zoest-Kulk** is opstapper bij de KNRM. „Het gaat erom dat je een passie hebt voor de hulpverlening.” **Daniëlle Zoest-Kulk (38): ‘Een grote KNRM-familie’**

Je hoeft absoluut niet uit een schippersfamilie te komen, vertelt Daniëlle Zoest-Kulk. In het dagelijks leven werkt zij in de maritieme wereld. „Het gaat erom dat je een passie hebt voor de hulpverlening. Dat zit wel in de familie; mijn vader zit bij de politie en mijn man werkt bij de Veiligheidsregio Zuid Holland-Zuid.” Zoest-Kulk is inmiddels drie jaar actief bij de Dordtse KNRM. „Ik heb hiervoor zeven jaar bij de vrijwillige brandweer gezeten, maar de KNRM is toch écht anders. Dit is één grote familie, iedereen staat voor elkaar klaar. Je doet het niet alleen, we zijn een team.” Binnenkort neemt ze afscheid van haar werk als opstapper. „Ik ga verhuizen. Mocht er een melding binnenkomen, dan moet je binnen tien minuten bij station Noord (aan het Wantij) kunnen zijn en binnen vijftien minuten bij Zuid (voor de Moerdijkbrug).” Vervolgens moet je binnen één minuut een speciaal overlevingspak aan kunnen trekken. „Er binnen een kwartier zijn, haal ik straks niet meer. Gelukkig kan ik dan gaan werken in het team van communicatie- en fondsenwerving. Maar ik ga het wel erg missen, de actie en het avontuur.” Er komt dan dus een plek vrij als opstapper. „Maar eigenlijk werven we continu. Er is een natuurlijk verloop, dus er moeten zeker 27 tot 30 mensen

in het operationele team zijn. Ik hoop eigenlijk dat als meer vrouwen weten hoe dit werk is, zij dan ook enthousiast

worden. Bron : Algemeen Dagblad

DAILY COLLECTION OF MARITIME PRESS CLIPPINGS 2024

Den Helder Een deel van de Zeeweg in Huisduinen is zondag afgesloten.

Het gaat om het deel ter hoogte van vuurtoren Lange Jaap. Het weggedeelte moest op slot in verband met het verwachte onstuimige weer waarbij stevige windstoten worden verwacht. De vuurtoren is er slecht aan toe en kan door een stevige storm omvallen. Om die reden is de weg al enkele malen afgesloten geweest.

De piek van storm Isha wordt maandagmorgen verwacht. Onbekend is hoe lang de afsluiting duurt.

Kijkje in de wereld van de Nauten....

De BOZ oefeningen uit het heden en verleden hebben we allen wat van mee gekregen, de een passief als toeschouwer en weer de ander actief als onderdeelje in dit geheel.

Vanaf week 7 wordt door de redactie aandacht gegeven aan een stukje zeemanschap op zee. Daar dit een complex geheel is wordt u dit in een vervolg van 4 weken aangeboden...

Mocht er interesse zijn kan er door de redactie meer zeemanschap stukken worden gepubliceerd, te denken aan bijvoorbeeld het ankeren, afmeren of slepen van schepen of het gesleept worden, zeemanschap bij zwaar weer o.i.d. Geef uw mening of geef aan waar uw voorkeur naar uit gaat.

Zet uw agenda klaar op 15 februari en vervolgens op 22-29 februari en 7 maart.

arcon46@kpnmail.nl

tot volgende week...